

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Løbet af Krigen er der paa enkelte Omraader fastsat Regler om Forlængelse af visse Forældelsesfrister, saaledes midlertidig Lov Nr. 326 af 30. Juni 1943 om Ændring i Lov om Gældsbreve Nr. 146 af 13. April 1938, hvorefter Fristerne i Gældslovens § 25 for Forevisning til Betaling af Rente- og Udbyttekuponer og for Anmeldelse af bortkomne Kuponer forlænges indtil Udgangen af Aaret 1945 under visse nærmere angivne Betingelser, og Justitsministeriets Lovanordning Nr. 240 af 17. Juli 1944 om Forlængelse af visse Forældelsesfrister, jfr. Lov Nr. 358 af 9. August 1945 om Lovanordninger under Justitsministeriet, hvorefter de i Lovgivningen foreskrevne Frister for Forældelse af Fordringer forlænges indtil Udgangen af Aaret 1945, dels hvor Fordringshaveren ved Fristens Udløb har Bopæl eller fast Ophold paa Færøerne eller Grønland eller i Island, saafremt Forældelsens Afbrydelse skal ske i Danmark uden for Færøerne og Grønland, og dels, hvor Fordringshaveren ved Fristens Udløb har Bopæl eller fast Ophold i Danmark uden for Færøerne og Grønland, saafremt Forældelsens Afbrydelse skal finde Sted paa Færøerne eller Grønland.

Under Udarbejdelsen af denne Lovanordning paatænkte det at give en almindelig Regel om Spørgsmaalet, men under Hensyn til den dengang herskende Uklarhed over Forholdene indskrænkede man sig til at lade Lovanordningen omfatte Grønland og Færøerne samt Island, der ved en Lov af 16. December 1943 havde forlænget Fristerne for Forældelse af Fordringer, naar Fordringshaveren havde Bopæl eller Ophold i Danmark.

Under Drøftelserne mellem Repræsentanter for Handelsministeriet og de engelske Myndigheder om Frigivelse af de engelske Tilgodehavender i Danmark og de danske Tilgodehavender i England, der under Krigen har været spærret, har det vist sig nødvendigt for at faa frigjort de i England beslaglagte danske Tilgodehavender at gennemføre en Lov om Forlængelse af de almindelige Forældelsesfrister. England har allerede ved en Lov af 28. Marts 1945 gennemført Bestemmelser, hvorefter de almindelige Forældelsesfrister under Krigen er blevet sat ud af Kraft, for saa vidt angaar Gæld til Lande, med hvilke det ikke har været muligt at komme i Forbindelse.

I Udkastets § 1 omhandles Tilfælde af løbende Forældelse ifølge Lov eller Aftale. Det bestemmes herom, at Fristen forlænges indtil Udgangen af 1946 i de Tilfælde, hvor der paa Grund af i Forbindelse med Verdenskrigen staaende Forhold i Forældelsestiden eller en Del af den ikke har været normal Postforbindelse med den Stat, i hvilken Fordringshaveren havde Bopæl eller fast Ophold. Den samme Regel skal ifølge § 2 finde Anvendelse paa den Ret til Arv, som efter Fordrningen af 11. September 1839 angaaende Behandlingen af en bortebleven Persons Formue tilkommer en forbigaaet Arving.

Med Hensyn til Gennemførelsen af disse Bestemmelser, hvor Fordringen altsaa endnu ikke er forældet, har der ikke gjort sig Betæneligheder af nogen Art gældende. Derimod er det betydeligt vanskeligere at indføre Regler, der ophæver en allerede indtraadt Forældelse, idet der efter Forældelsens Indtræden kan være truffet Aftaler eller være foregaaet andet, der forandrer Skyldnerens Stilling i Forhold til Trediemand, saaledes at en Genoplivelse af Fordringen vil stille Skyldneren langt ugunstigere, end han vilde være stillet, hvis Fordringen var blevet holdt i Kraft. F. Eks. kan nævnes, at en Person har kautioneret for eller garanteret for Betalingen af en Varegæld mod Sikkerhed fra Skyldneren. Efter at Gælden er forældet, giver han Sikkerheden tilbage. Senere genoplives Debtors og hans Forpligtelse, men Sikkerheden er tabt. Man har herefter fundet det rettest alene at foreslaa, at der gives Justitsministeren en Bemyndigelse til over for Lande, der yder Fordringshavere i Danmark tilsvarende Beskyttelse, ved Bekendtgørelse at bestemme, at Reglerne i § 1 skal gælde for Fordringer, der er forældet i Tiden mellem den 9. April 1940 og Lovens Ikrafttræden, hvorhos man har tilføjet, at Forældelse ikke skal ske, saafremt det antageliggøres, at Skyldneren ved paany at blive forpligtet vil lide et Tab, som han vilde have undgaaet, hvis Fordringen var blevet holdt i Kraft.

Ifølge § 4 berøres Forældelsesbestemmelserne i Veksel- og Checkloven ikke af denne Lov, idet de i Veksel- og Checkloven gældende Regler er af særlig Karakter, og det vilde næppe være heldigt at forlænge Forældelsesfristerne i de nævnte Love saa meget, som Lovforslaget gør.